

Sygn. akt V CSK 540/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa E. G.
przeciwko K. G. i Towarzystwu Ubezpieczeń [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...], I ACz [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
przyznaje adw. M. S. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...])
kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł z należnym podatkiem
VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym oraz nie obciąża powoda kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), która miała polegać na uniemożliwieniu wyrażenia przez powoda stanowiska w sprawie i oraz odebraniu mu głosu na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 lutego 2013 r. Z protokołu rozprawy wynika jednak, że powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który, oprócz apelacji, składał wiele pism procesowych, a na rozprawie apelacyjnej przemawiał ponad 18 minut, podczas gdy pełnomocnicy strony pozwanej jedynie 9 minut.

Trafnie też podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że chybiony jest zarzut jakoby nieważność postępowania miała wynikać z niewezwania z urzędu przez Sąd pierwszej instancji do wzięcia udziału w sprawie w charakterze pozwanego, Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego w S..

Okoliczność, że Skarb Państwa może odpowiadać solidarnie z komornikiem za szkody wyrządzone przez komornika przy wykonywaniu przez niego czynności nie oznacza, że w procesie przeciwko komornikowi o odszkodowanie, konieczny jest udział Skarbu Państwa. Nie zachodzi bowiem w takiej sytuacji współuczestnictwo konieczne, o którym mowa w art. 72 § 2 k.p.c. Poza tym skarżący zarzuca nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, a skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Przesłanka nieważności postępowania powinna odwoływać się więc tylko do postępowania przed tym sądem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34).

Nie występuje też wskazana we wniosku potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Wskazane przez skarżącego – jako wymagające wykładni – przepisy art. 158 § 1 k.p.c. oraz 415 i 417 k.c. były już wielokrotnie wykładane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i szczegółowo komentowane w piśmiennictwie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]